

GLÆDEDELIGT NYT

Jesu mission rettede sig mod jøder i Israel. Hans møde med hedninger danner en undtagelse fra denne regel. Jesu apostle mødte først jøder med evangeliet, da de nåede til Europa. I forlængelse heraf bragte nogle af Jesu jødiske apostle de glædelige nyheder til Europas hedninger.

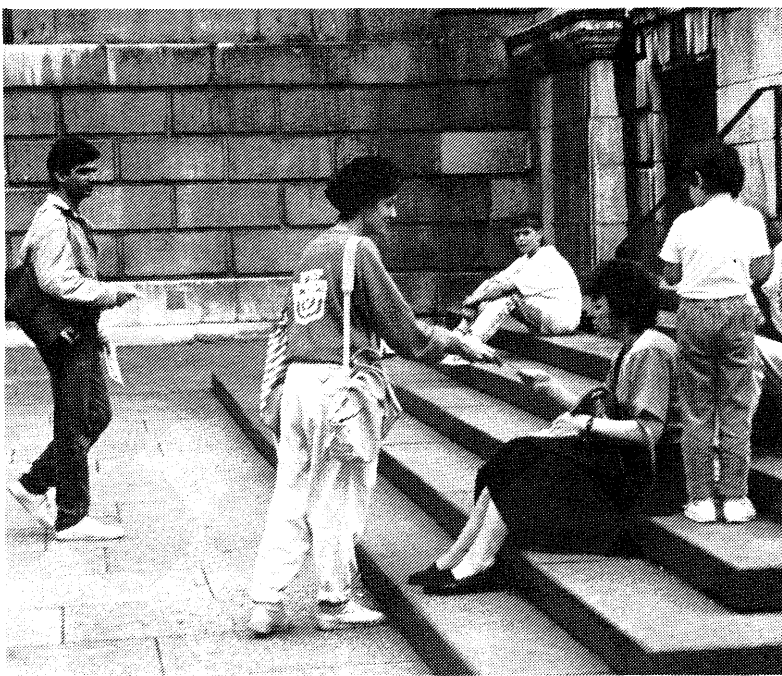
Efter den første mission, som udgik fra Israel, har det været småt med, hvad kristne jøder i Israel har kunnet yde til evangeliets fremme uden for Israel.

I sommeren 1988 deltog imidlertid tre messianske jøder i en udadrettet kampagne i London. Deres deltagelse i en kampagne, hvis mål var at nå turister og især israelere og jøder med evangeliet, skulle efter planen finansieres fra udlandet. Men det kom nu til at gå anderledes.

Kampagnen blev besluttet i foråret 1987, da ledere, der er tilsluttet Lausanne-bevægelsens afdeling for jødisk evangelisation, holdt et møde i Amsterdam. Man besluttede at kalde unge israelske messianske jøder til London, da man med gode erfaringer andre steder fra har oplevet, at israelere på rejse er lette at komme i kontakt med. Meningen var, at et engelsk missionsselskab skulle koordinere arbejdet, og man regnede med, at forskellige bevægelser økonomisk ville støtte projektet. Da denne støtte udeblev, var det lige ved at kampagnen måtte aflyses.

Da man hørte om det i Israel, kom der et klart signal fra nogle kristne jøders ledere: Vi sender nogle unge Jesus-troende jøder til London, og vi betaler selv for deres rejse og deres opholdsudgifter.

- Det ville på denne baggrund være tragisk at aflyse kampagnen, når det vist nok var første gang siden apostolisk tid, at evangeliet kunne udgå fra Jerusalem, siger Murdo

I juli 1988 blev der uddelt mange tusinde traktater til israelere og jøder i Londons centrum.

MacLeod, generalsekretær for den engelske missionsorganisation, som gennemførte kampagnen.

Kampagnen strakte sig over de sidste 14 dage af juli, og de tre messianske jøder fik hjælp af et engelsk team, således at der kunne uddeles mange tusinde traktater. Bøger på ivrit blev tilbudt israelere, man kom i snak med. Kampagnen fandt

sted på steder i Londons centrum, hvor der erfaringsmæssigt kommer mange israelere – samt engelske jøder i det hele taget.

En del kontakter blev etableret, idet nogle gav deres navn og adresse og dermed viste, at de var interesserede i at høre mere. På denne baggrund anbefaler MacLeod at gentage en sådan kampagne i andre europæiske storbyer som fx Amsterdam og Paris, som tiltrækker mange israelere på rejse.

Det ligger måske ikke så langt ude i fremtiden, at vi kan få overskud og kræfter til at forsøge noget lignende i København? I sommermånederne kommer der i hvert fald en hel del israelere hertil.

Redaktøren glæder sig til – engang! – at kunne meddele en sådan glædelig nyhed!

Glædelig jul!

Kai Kjær-Hansen

Læs mere om LCJE-konferencen i København på side 7.

EN HUL KRITIK AF ISRAEL

Der er nu gået et år, siden den palæstinensiske opstand begyndte i Israel. Ingen kan med sikkerhed vide, hvordan situationen vil udvikle sig. Men sikkert er det, at opstanden har kostet blod. Uforsonlighed og had er af det onde. Og de hjerter, der er skåret i, fordi man har mistet familiemedlemmer, bliver ikke i ét nu helet, selv om det skulle komme til en fredsaf-tale.

Den danske Israelsmission betragter sig som ven af Israel. Det gør vi stadig væk. Og det bliver vi ved med at gøre! *Men at være ven af Israel er ikke det samme som at hade arabere.* Vor Herre Jesus Kristus har ikke lært os had, hverken til enkelt personer eller til nationer og folkegrupper.

Derfor håber vi på, og bereder om en løsning, hvor menneskerettigheder ikke undertrykkes, hvor Israels ret til eksistens klart accepteres, og hvor der findes en løsning på det palæstinensiske folks problemer.

Hvis dette skal lykkes, må moderate politikere blandt ara-

bere og jøder finde sammen. Begge folk har også yderligtgående politikere, som – hvis deres synspunkter sejrer – kun kan forværre situationen.

Hvordan *løsningen* ellers skal være, har vi ikke et sikkert bud på. Vi tør ikke med Bibelen i hånden trække streger på landkortet og sige, at her skal Israels landegrænse gå – i dag. Måske vil man opfatte dette som vantrø. Men det får så være. Dette indebærer ikke, at vi har mistet troen på, at Israels Gud – vor Herre Jesu Kristi Fader – er historiens Gud.

Det er ikke kun i udlandet, at Israels håndtering af den palæstinensiske opstand har vakt kritik. I den israelske presse foregår der en løbende diskussion, og standpunkterne trækkes skarpt op. Det viser, at demokratiet i Israel fungerer. Og det viser også, at der er en åben israelsk selvkritik. At israelske soldater og officerer er blevet trukket ind i retssale, når der har været mistanke om uregelmæssigheder, er også et tegn på, at Israel ikke tillader, at der bruges en hvilken som helst

metode i et forsøg på at knuse opstanden.

Israels behandling af det palæstinensiske problem er ikke hævet over kritik. Men kritikken er hul, hvis man som udgangspunkt har, at Israel er en almindelig stat på lige fod med andre. Er den det, har den klaret de nuværende problemer rimeligt godt, når der sammenlignes med lignende omstændigheder rundt omkring i verden.

Kritikken er imidlertid ikke hul, hvis man som udgangspunkt har, at Israel har en særstilling i Guds frelsesplan. Guds folk har aldrig været det fuldkomne folk. Det er det heller ikke nu.

Et syn på Israel, der er baseret på, at Gud stadig væk har en plan med dette folk – altså er baseret *teologisk* – må under de nuværende omstændigheder indeholde kritik.

Som Israelsmission er vi ikke en politisk organisation. Blandt Israelsmissionens venner – som fx messianske jøder i Israel – er der givetvis forskellige meninger om, hvordan kon-

flikten kan – og bør – løses. Vort primære mål er at bringe Jesus som Messias tilbage til det jødiske folk. Det gør vi i kærlighed, og denne kærlighed indebærer under de nuværende omstændigheder også kritik af staten Israel.

At udenlandske missionsorganisationer åbent kan kritisere det land, hvor man har udsendinge boende, uden fare for at det skal medføre hjemsendelse af ens udsendinge, viser i øvrigt også en hel del om Israel. Det bør andre missionsorganisationer tænke på, *hvis* de undlader at øve kritik i de lande, hvor de arbejder, og hvor der også foregår nok så store uregelmæssigheder, men ikke undlader at kritisere Israel.

Så bliver kritikken for alvor hul!

Kai Gjes-Poulsen

Den danske Israelsmission

Kontor og ekspedition

YM-huset, Nørregade 14,
Box 35, 6070 Christiansfeld,
tlf. 04 56 22 33,
girokonto 3 05 45 00

Landssekretær Peter Schmidt,
Sejrsvej 92, Rinkenæs,
6300 Gråsten,
tlf. 04 65 03 30

Landsstyremedlemmer

Formand: Flyverprovst
Vilhelm Væge,
Grove Præstegård,
7540 Haderup,
tlf. 07 14 30 73

Næstformand: Overlærer
Lars M. Nielsen,
Toftegårdsparken 32, Sulsted,
9380 Vestbjerg,
tlf. 08 26 12 14

Valgmenighedspræst
Kirsten Tange Jørgensen,
Ballevej 41,
Balle, 7182 Bredsten,
tlf. 05 88 10 50

Oversygeplejerske
Birgit W. Lindgreen,
Brislingvej 32,
3450 Allerød,
tlf. 02 27 19 56

Cand. theol.
Benny Birk Mortensen,
Skejbyvej 291,
8240 Risskov,
tlf. 06 21 17 91

Sognepræst
Henning K. Nielsen,
Præstegården,
8450 Hammel,
tlf. 06 96 12 32

Forstanderfrue Kirsten Paaske,

Sensationelt fund fra Salomos tempel

550.000 dollars - eller næsten 4 millioner kroner - var prisen for et lille granatæble af jern. Størrelse: 4,3 cm høj og 2,1 cm i diameter.

For omkring 40 år siden var det lige ved, at Israel gik glip af de såkaldte Dødehavsruller, fordi man ikke kunne skaffe penge til at købe dem tilbage til Israel. I år slog man hurtigt til. Man fandt en sponsor, som var parat til at skrive en stor check på 550.000 dollars - for et lille granatæble. Men hvilket granatæble! Fra Salomos tempel!

Et fund fra Salomos tempel

Kong Salomo byggede det første tempel omkring år 970. Det stod i omkring 400 år, indtil det blev ødelagt af babylonerne i år 587 f.Kr. Det nu fundne granatæble stammer fra Salomos tempel. Tidligere har man ikke haft levninger fra dette tempel, hvilket gør fundet af granatæblet endnu mere interessant.

Granatæblet dateres til midten af det 8. århundrede f.Kr.

En inskription

Granatæblet, der ikke er meget større end en tommelfinger, har en hals som udvider sig i seks kronblade, hvoraf de fire

Granatæblet i en forstørret udgave.

er bevarede. Lige under granatæblets hals er der en hebraisk inskription og med et hebraisk alfabet, som blev brugt af israelitterne indtil det 6. årh. f.Kr.

Inskriptionen lyder: »Tilhører HERRENS tempel, hellig for præsterne«. Selv om ikke alle bogstaver i det hellige navn JHWH er bevaret, er der ingen tvivl om, at inskriptionen har båret dette navn.

Og dermed bærer granatæblet den ældste inskription af JHWH-navnet overhovedet. Med granatæblets inskription er man nået omkring 100 år længere tilbage i tiden, hvad angår fund af JHWH-navnet på inskriptioner.

Granatæblets brug

Hvad det fundne granatæble har været brugt til, er de israelske forskere endnu ikke enige om.

Nogle har antydnet, at det har siddet på et scepter. Andre formoder, at det har siddet på præsternes klædedragt. Og atter andre antyder, at det har været brugt som udsmykning af templet.

De der mener, at granatæblet har udsmykket templet, anfører, at det ikke er kendt, at præsterne bar sceptre, og at

Det fundne granatæble er ikke større end denne illustration viser.

granatæblerne på præsternes tøj var lavet af uld.

I Det gamle Testamente

Ifølge 2. Mosebog var der syt granatæbler langs præstekåbens nederste kant (2. Mos. 39,22-26). Og ifølge 1. Kongebog smykkede 200 granatæbler templet (1. Kong. 7,18). Disse granatæbler på tempelsøjlerne har givetvis været et symbol på Guds velsignelse. I kunst fra det mellemste østen har granatæblet været et hyppigt anvendt symbol fra det tredje årtusinde f.Kr.

Vejen til Israels Museum

Det fundne granatæble er nu i Israels Museums eje i Jerusalem og betragtes som en særdeles værdifuld genstand fra det første tempel. Hvilket prisen også er et udtryk for.

En hemmelighed er det, hvem der fandt granatæblet, og på hvilken måde det skete.

Konstateres kan det, at granatæblet var i hænderne på en antikvitetshandler i den gamle

del af Jerusalem i 1979. Han hævder, at han ikke ved, hvor det stammer fra. En besøgende fransk professor, der er ekspert i hebraiske inskriptioner, så granatæblet i 1979. Han formoder, at granatæblet enten er fundet ved et tilfælde i Jerusalem, eller at det stammer fra en ulovlig udgravning.

Senere blev det udstillet i Paris, hvorefter det forsvandt, indtil Israels Museum i forsommeren 1988 fik nys om, at ejermænd var villig til at sælge det.

Israels Museum sendte straks en af Israels ledende arkæologer, professor Nahman Avigad, afsted for at undersøge granatæblets ægthed. Da han kunne fastslå, at granatæblet var ægte, fandt man frem til en svejtsisk sponsor, som betalte den store sum penge for det lille granatæble - hvorefter det returnerede til Israel, hvor det nu er udstillet i Israels Museum.

Ifølge *Jerusalem Post* kan den mand, som har fået de mange penge, være en israeler, der for nogle få shekel har købt granatæblet af en, der ikke kendte til dets værdi.

Gud er ikke en israelit

Jødisk filminstruktør giver en interessant kommentar til den omdiskuterede film »The last Temptation of Christ«.

»Gud er ikke en israelit,« råber Jesus til de jødiske ypperstepræster i den omdiskuterede film »The last Temptation of Christ«. Dette udsagn, lige så vel som filmens generelle billede af Jesus som en person, der ikke er rodfæstet i jødedommen, er måske – når alt kommer til alt – mere relevant at beskæftige sig med end Jesu sexhallucinationer på korset. Det sidste giver filmen en propaganda, som den ikke fortjener, og efter sigende har amerikanske kredse ved deres protester skaffet den propaganda for over 20 millioner dollars! Det første er et problem, kristne til stadighed må gennemarbejde

Jesus - en goy

Gennem århundrederne har den kristne kirke fortonet forbindelsen mellem Jesus og hans folk. Det gør The last Temptation også. Vel kaldes Jesus nogle gange »rabbi« og betegnes en enkelt gang som en »jødisk politiker«. Men hverken dette eller et par scener, hvor man ser den syvarmede lysestage – menoraen – forandrer, at Jesus helt igennem er portrætteret som en goy – en hedning. Jesu åndelige og kulturelle rødder i Det gamle Testamente og i jødedommen er afhugget.

Det er næppe sandsynligt, at billedet af Jesus i Scorsese's Jesus-film ville have været mere jødisk, hvis filmen var blevet optaget i Israel – som først planlagt. Økonomi – og pressio- fra kristne kredse – gjorde dette umuligt. Og derfor kan israelske embedsmænd med rette hævde, at Israel er blevet sparet for kristne organisationers fordømmelse ved at filmen ikke blev optaget i Israel, men i Marokko.

Jøder i film-business

Derimod er man i Amerika ikke blevet sparet for antisemitiske slogan mod filmen. Det hænger vel sammen med, at en del jøder er involveret i film-business i det hele taget. I denne forbindelse er det interessant at mærke sig, hvad Pierre Sauvage, en jødisk filminstruktør, siger. Efter at have set The last Temptation skriver han i Jerusalem Post, at han til en vis grad forstår kristnes forargelse over filmen. Man kan nemlig ikke benægte, skriver han, at amerikanske film i stor udstrækning har ignoreret amerikanske kristnes livsværdier. Som en, der selv laver film, er

I evangelierne er Jesus den lydige Søn af Israels Gud. I filmen er han den store neurotiker.

han ikke upåvirket af, at »vi jøder mere og mere bliver peget ud for vores ikke uvæsentlige delagtighed i disse tingenes tilstand«.

Jesus - den store neurotiker

I The last Temptation er Jesus afbildet som den store neurotiker, »min-generationens portræt af en frelser, som man kan 'forholde' sig til«, skriver Sauvage.

Og så går han ellers løs på filmen. Og på en uventet måde. Hvis filmen i det hele taget har en pointe, så ligger denne i at skildre et menneskes indre konflikt. Men dette er ikke gjort på en særlig interessant måde. Jesu kamp med sig selv ser han som et anakronistisk tema på, hvordan kristne påfører Jesus en konflikt, som de har. Og han finder ikke, at det passer med det billede af Jesus, som man kan forvente af en jøde som Jesus. Og det stemmer slet ikke overens med billedet af de kristne, han kender – og som reddede hans liv under anden verdenskrig i Frankrig.

De kristne i Le Chambon

Disse kristne i og omkring byen Le Chambon reddede omkring 5000 jøder. Og blandt dem var Pierre Sauvage, som

netop har færdiggjort en dokumentar-film om disse kristne, som uden store indre kampe gjorde, hvad deres tro sagde, de skulle. Uden søvnløse nætter. Disse kristne »var rodfæstede i deres familier, rodfæstede i deres slægt, rodfæstet i deres land, rodfæstede, ja, endog i deres tros jødiske rødder,« skriver han.

Sauvage mindes, hvordan byens åndelige leder, pastor André Trocmé, under krigen sagde: »Lad os aldrig glemme, at Jesu Kristi Gud var Israels Gud. Den kristne tro bliver mytologi, hvis den ikke støtter sig til jødedommen...«

Jesus - den lydige søn

»Gud er ikke en israelit,« råber Jesus i The last Temptation.

Hvis vi ikke selv har kræfter til at sige det, er det fint at en jødisk filminstruktør kan minde os kristne om, at Jesu Kristi Fader – og vor Fader – er Israels Gud. Vel undgik Guds enestående Søn ikke en indre konflikt – som den i Getsemane – men hans liv var styret af lydighed. Han gjorde sin himmelske Faders vilje.

Som hans disciple i Le Chambon gjorde det.

Og tager TV 1 ikke og viser Sauvages dokumentar-film må man håbe, at TV 2 gør det!

Kai Kjær-Hansen

Krystalnatten

- 119 jødiske synagoger i Tyskland og Østrig blev stukket i brand, andre 76 blev fuldstændig lagt øde, 7500 jødiske forretninger blev plyndret og ødelagt, og mere end 25000 jøder blev bragt til de såkaldte koncentrationslejre, hvor de blev udsat for svære lidelser.

Sådan gøres resultatet op efter Krystalnattens og de efterfølgende dages rædsler i Tyskland i november 1938 i en pjece, som den tyske »Arbeitskreis 'Kirche und Judentum'« har udsendt i forbindelse med 50-års dagen for Krystalnatten – egentlig en for harmløs betegnelse for det der hændte i november 1938. Det drejede sig om mere end glas i gaderne.

Anledningen

Den 7. november 1938 havde en 17-årig jøde begået et attentat mod en tysk diplomat i Paris. Dette blev for nazisterne en kærkommen anledning til at iværksætte en aktion imod jøderne, som var blevet planlagt tidligere. Natten mellem den 9. og 10. november gik det løs, men aktionen begyndte allerede den 8. november og varede til den 13. november 1938.

Hvad angår det mig?

I den tyske pjece stilles spørgsmålet »Hvad angår det mig?« Og svaret lyder, at kun ved at holde dette minde i live kan noget lignende forhindres i vor egen tid.

Ikke blot lurer den lille antisemitisme i Tyskland – såvel som andre steder. Også i Danmark. Men mange unge tyskere er ikke klar over, hvor udbredt jødeforfølgelserne var i datidens Tyskland, og hvilke rædsler de førte med sig.

En tysk landsholdsspiller

Da det tyske fodboldlandshold gæstede Israel i 1987, besøgte landsholdstruppen Yad Vashem museet i Jerusalem. En landsholdsspiller citeres i pjecen for følgende bemærkning i

Die Reichskristallnacht: 9. Nov. 1938
50 Jahre danach - was geht mich das an?
Eine Arbeitshilfe für Unterricht und Gemeindegarbeit

Forsiden på den tyske pjece som minder om, at Krystalnattens rædsler ikke må glemmes.

forbindelse med besøget på museet: »Jeg havde da hørt noget om jødeforfølgelse, men at det var så slemt, havde jeg ikke forestillet mig.

En frugt af kirkens forkyndelse

I en Randbemærkning i KD den 4. oktober, skriver sognepræst Jørgen Glenthøj, Borum, om Krystalnatten bl.a. følgende:

»50-års dagen for »Krystalnatten« 9-10. nov. 1938 nærmer sig. Krystalnatten fik sit navn, fordi den tyske Nazistat den nat lod samtlige tyske synagoger afbrænde og jødiske butikker smadre, så der flød glas i gaderne næste morgen, samt lod adskillige jøder prygle til døde. Men hvorfor holde dette minde levende? Fordi den lille antisemitisme og et ulmende fremmedhad rejser sig igen også hos os, men ikke kun derfor. Krystalnatten skal mindes ikke blot med afsky og afstandtagen og selvfølgelig. Krystalnatten skal mindes, fordi den var en frugt af forsømmelser i kirkens forkyndelse og praksis gennem århundreder, især den stadige logren for de øjeblikkelige magthavere.«

Julegaver

32 sider
kr. 30,00

270 sider
kr. 225,00

Telefon 04 56 22 33.
Bestil bøgerne gennem landskontoret.

LCJE-KONFERENCE I KØBENHAVN

Messianske jøder i Israel

Baruch Maoz fortæller om positive og negative forhold blandt messianske jøder i Israel.

– Nogle messianske jøder i Israel er i politisk henseende højreorienterede, men de udgør en lille minoritet. De fleste er såret af begivenhederne på Vestbredden og i Gaza, og til min glæde er mange israelere det også.

Baruch Maoz sagde bl.a. dette i sit foredrag på LCJE-konferencen i København, hvor han talte om situationen i Israel. Han understregede, at messianske jøder føler sig som en del af det jødiske samfund. – Vi er loyale, og vi identificerer os med vort folk. Men når det er sagt, er mange af os også kedede af en del ting, som regeringen gør. Vi er bekymrede over den voksende despekt for menneskerettigheder og over de ting, der sker på Vestbredden.

Maoz forudså, at de religiøse partier i Israel ville få en afgørende placering efter valget, en opfattelse, som netop er kommet til at holde stik.

Positive forhold

Baruch Maoz hører ikke til blandt mennesker, som bruger

Baruch Maoz, som er præst for en messiansk menighed i Rishon Le-Zion, var konferencens hovedtaler.

enhver lejlighed til at beklage sig. Han virker afbalanceret, når han beskriver de kristne jøders situation i dagens Israel. Han ynder at kalde de messianske jøders nuværende alder for en »teenage-alder«. Hermed mener han, at de på mange måder selv vil klare problemerne,

og at de undertiden kan have svært ved at lytte til fremmede missionsorganisationer – som teenagere kan have vanskeligheder med at tage imod råd fra deres forældre.

Men han mener også, at denne teenage-alder er udtryk for spontanitet og engagement.

Han noterer, at der findes en voksende ansvarsfølelse blandt de israelske kristne jøder. Det gælder i menigheden. Og det kommer også til udtryk i, at flere og flere offentligt ytrer sig om samfundsproblemer, som fx abortspørgsmålet.

Maoz glæder sig over, at arbejdet, som bl.a. gøres ud fra Caspari Centret i Jerusalem, bærer frugt. Flere af vore egne dygtiggøres, således at de kan give udtryk for deres tro. I de senere år er der også kommet en større iver til udtryk i det evangeliserende arbejde blandt messianske jøder i Israel. Det kommer bl.a. til udtryk i, at en del er med til at dele traktater ud på steder, hvor der kommer mange folk, siger Maoz.

Negative forhold

Men der er ifølge Maoz også problemer blandt messianske jøder i Israel. De udgør ikke en entydig gruppe. Når han skal pege på nogle problemer, nævner han behovet for en *teologisk refleksion*. – Det er ikke nok at høre en prædiken på 10-12 minutter en gang om ugen. Og næste gang hører man en prædiken, som ikke har meget at gøre med den forrige, siger han. Der er behov for *undervisning*, og Maoz finder, at en del messianske menigheder

mangler bibelsk substans.

Han betragter det også som noget negativt, at nogle menigheder er meget *personorienterede*. I stedet for at være afhængig af en bibelsk lære, er man blevet afhængig af en leder.

Behov

Forespurgt om, hvilke behov israelske messianske jøder i følge Maoz har, peger han først på behovet for *bibel-lærere*. – Jeg siger ikke, at vi ikke har behov for teologer, men et af de største behov er netop bibel-lærere.

Han understreger også, at messianske jøder har brug for *politisk støtte*. Det hænger sammen med, at nogle menigheder har haft store vanskeligheder med at opnå myndighedernes tilladelse til at opnå byggetilladelse. Maoz mener, at udenlandske kristne, når de kender til sådanne forhold, burde protestere til Israels ambassader – og ikke lader sig nøje med et svar om, at man vil se på problemet.

Ved mødet i Bethesda talte Maoz stærkt om Israels behov for at møde Jesus som Messias. Afsluttende sagde han: – Når I tænker på Israel, tænkt da på Kristus, og på Israels behov for Kristus.

25 år som rabbiner i København

I midten af oktober måned fejrede Bent Melchior 25 års jubilæum som overrabbiner for den jødiske menighed i Krystalgade i København. I den anledning havde Bodil Harild fra Kristeligt Dagblad en samtale med ham.

Bent Melchior fortæller, at han som ung med stor styrke afviste den tanke, at han skulle gå i sin fars fodspor som overrabbiner: – Min far gennemgik ganske mange ting i 30'erne og 40'erne, der gjorde, at man sagde til sig selv: »det skal du altså ikke udsættes for«.

– Og min mor, som selv var datter af en tidligere overrabbiner i landet, ville for at beskytte sin lille dreng undgå, at jeg skulle gå ad den bane. Men hun var jo sådan et pragtfuldt menneske, at hun ikke var utilbøjelig til alligevel at være stolt. Hun var endnu mere stolt, da jeg indsatte min søn som rabbiner i Oslos synagoge.

Det var faderen, Marcus Melchior, der skubbede på, således at Bent Melchior efter afsluttet uddannelse i London kunne tiltræde som rabbiner i 1963.

7000 medlemmer

Melchior oplyser til KD, at der er ca. 7000 medlemmer i den jødiske menighed.

– Og så er der nogle af vore gode trosfæller, som ikke er i menigheden, men som, når det kniber, godt ved, hvor jeg er og finder derhen. Jeg beder ikke om medlemskort ved indgangen.

I kirken skal evangeliet prædikes

Bent Melchior er en hyppigt brugt foredragsholder rundt omkring i landet. Også i kristen sammenhæng. Han vil godt samarbejde og på visse punkter have en fælles optræden med kristne. Men han vil ikke prædike ved kristne gudstje-

Overrabbiner Bent Melchior, København, holder mange foredrag rundt omkring i landet. Men han vil ikke prædike ved en kristen gudstjeneste.

nester. Herom siger han bl.a.:

– Jeg har f.eks. indimellem været opfordret til at prædike ved kristne gudstjenester, og da har jeg sagt klart nej, og i det tror jeg også har haft den københavnske biskops og andre biskoppers fulde tilslutning. Vi skal lige vide, og vi skal respektere, at når der prædikes i en kirke og evangeliet forkyndes, så skal det altså være evangeliet, der forkyndes.

– Jeg kan godt være foredragsholder i en kirke og har været det ved talrige lejligheder. Men jeg kan ikke være forkynner. Ligesom jeg heller ikke har inviteret nogen kristen gejstlighed til at stå på prædikestolen i synagogen. Vi ved, at der er forskelle, og vi bekrieger ikke hinanden af den grund. Det er måske det nye i tilværelsen, at den dialog vi fører med hinanden, også der, hvor vi er uenige, er en dialog for at forstå hinanden, nok så meget som en dialog for at overbevise hinanden.

Møde med en PLO-repræsentant

Det gav genlyd, da Bent Melchior i Næstved deltog i et møde med en PLO-repræsentant, hr. Alawi. Melchior udtrykker

modstand mod den lov i Israel, der forbyder alle møder med repræsentanter for PLO. Da PLO ikke kun har øvet terror i Israel, men også i andre lande, må den jødiske menighed i København til stadighed være på vagt. Herom siger overrabbineren til KD:

– Jeg må tit finde det tragisk, at vi altså skal beskytte os for den latente trussel om, at grupper af PLO kan forøve attentat mod grupper af jøder i København. Det gælder vore mindste i børnehøvedalderen, det gælder vore ældste på plejehjem, at vi må have sikkerhedsforanstaltninger.

– Og jeg havde nær sagt skidt med de voldsomme omkostninger, som er blevet os pålagt, og som er en stor byrde for os, men værre er selve fornemmelsen, at man ikke kan gå ind i Guds hus uden at skulle passe en eller anden form for kontrol, når man går derind. Det støder imod alt, hvad vi ellers forstår ved Guds hus.

– Det er ikke sådan, at hver gang jeg passerer et gadehjørne, så kigger jeg for at se, om der er nogen, der vil os det ondt. Vi er rimeligt afslappede. Det er mere principper, som er til ærgelse og irritation, siger overrabbiner Bent Melchior.